

Muraszombat, 1908. december 17. – Budapest, 1950. augusztus 19.

1931-ben a Ludovika Akadémián folytatott tanulmányait követően tüzér hadnaggyá avatták, majd 1939-ben befejezte a vezérkari tiszteket képező Hadiakadémiát is. Szolgálatát a miskolci 7. tüzérmérő század csapattisztjeként kezdte, majd egyéves franciaországi tanulmányúton volt. 1939-től Székesfehérvárott beosztott vezérkari tisztt, de származása miatt századosi rangfokozatban meg kellett válnia a hadseregtől 1941. augusztusban. Az Egyesült Izzónál helyezkedett el, 1942-ben belépett az illegális kommunista pártba, majd 1943-ban a Független Kisgazdapárt polgári tagozatába; 1944-ben a KMP Katonai Bizottságának tagja, 1944. októbertől részt vett a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadítási Bizottságának tevékenységében, 1944. november 19-én a nyilasok elfogták, de sikerült megszöknie, és a szovjet csapatok bevonulásáig bujkált. 1945. januártól egy évig Budapest székesfőváros rendőrfőkapitánya rendőr vezérőrnagyi rangban, 1946. májusban lett a Honvédelmi Minisztérium katonai főcsoportfőnöke, majd 1948. decemberben kinevezték a Magyar Néphadsereg vezérkari főnökévé, egyúttal 1947-től a Honvéd Tisztképző Akadémián a hadtörténet előadó tanára; 1946-ban honvéd vezérőrnaggyá, 1948-ban altábornaggyá léptették elő. 1950. május 20-án koholt vádak alapján letartóztatták, a tábornokper elsőrendű vádlottjaként 1950. augusztus 10-én első, egy héttel később másodfokon is halálra ítélték és kivégezték. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján országgyűlési képviselővé választották, letartóztatása után mandátumától 1950-ben megfosztották. 1954-ben részben rehabilitálták, kivégzett tábornoktársaival együtt ünnepélyesen újratemették 1956. október 13-án, rehabilitálására a rendszerváltozás után került sor 1990. októberben.